

“СИНДИКАТ БРАНИ ОСНОВНЕ ПРИНЦИПЕ ХУМАНОСТИ”

Мркоњићев став да „синдикалне вође нису ни виделе градилиште“ није довољно јасан, јер је добро позната чињеница да градилишта, до скоро, нису видели ни радници, ни сам министар. Имали смо прилике да пратимо незадовољство запослених у путној привреди због великих дугова државе према овим предузећима. Будући да је министар, као надлежни, учествовао у споразумима и договорима о превазилажењу проблема, сигуран сам да је, због лоших телефонских веза погрешно схваћен и погрешно цитиран. Не улазећи у то која је влада одговорна за настали дуг који је блокирао активности предузећа из ове области, као и за висину дуга, наша јавност не може бити изненађена чињеницом да 400 дана које министар помиње, градилишта није ни било.

Синдикат се годинама уназад залаже да се, поштујући основне принципе хуманости, грађевински и други радници заштите тако што ће, у време екстремно високих температура, бити склоњени са отворених градилишта и тиме избегнути колапси. Сматрамо да одсуство или пауза од неколико сати дневно, и то у случају, понављам, екстремно високих температура, сигурно неће зауставити радове или одложити рокове за завршетак радова. Уверен сам да моје мишљење дели и министар, јер је управо социјална одговорност мото кампање партије којој припада, па не би требало да је демантује неоправданим ризиком и угрожавањем здравља и безбедности радника.

Радује ме да је министар у интервјуу признао да је процес приватизације у Србији био лош. Осећам потребу да поновим и подсетим, и министра и српску јавност, да је управо овај синдикат био највећи противник и критичар оваквих приватизација, почев од оштре критике Закона о приватизацији и неслагања са његовим усвајањем, преко упозорења и указивања на непостојање стратешких купаца, нетранспарентне, лоше продаје и неодговорне купце, до иницирања раскида штетних купопродајних уговора. Насупрот томе, Закон о својинској трансформацији, који је донет у време владавине партије којој припада Мркоњић, имао је, као закон у интересу запослених, подршку синдиката, па је до данас нејасно зашто је тако мали број привредних субјеката приватизован у то време и по том закону. То је дилема коју, верујем, има велики број запослених и грађана Србије, те молим министра да, када

буде у прилици (када инфраструктурни објекти буду завршени и он се врати у Београд), разреши нашу дилему, али у директном и непосредном интервјуу, а не телефонском, како не би било погрешних тумачења. Чињеница је, међутим, без обзира на појашњење, и то да међу новим власницима приватизованих предузећа нема синдикалних лидера, што министар не може да тврди за своје партијске колеге.

Слажем се да радници треба да раде, што је и њихово право, да нова радна места морају да се отварају, јер то је једно од предизборних обећања партије којој припада министар и за чију се реализацију синдикат непрекидно залаже. Чињеница је и да се са изградњом неопходних инфраструктурних објеката касни више година, чак деценија, иако се о њиховој неопходности непрекидно говори, нарочито у време предизборних кампања. Али, да ли то многогодишње кашњење треба надоместити нељудским условима за рад, по цену угрожавања живота, здравља и безбедности радника.

На крају, представници синдиката и синдикалне вође, непрекидно су на терену, како у предузећима, тако и на градилиштима, о чему је јавност упозната путем средстава информисања, па сам изненађен да је то промакло министру. Истина они своје присуство не користе у рекламне сврхе већ за пружање помоћи радницима.

ПРЕДСЕДНИК

Љубисав Орбовић